

Den perfekte partner

Copyright 2014 Claus Holm

"Leder du efter noget bestemt?"

Ekspedienten var høj, smuk og klædt i Varehusets sædvanlige uniform, blå bukser og hvid skjorte. Hendes blonde hår faldt ned til midt på hendes ryg, helt tydeligt børstet og velplejet. Jennifer blev altid lidt jaloux når hun så en anden kvinde med så smukt langt hår. Hun kunne selv sidde foran spejlet og børste sit hår i timevis, men når hun trådte ud af døren begyndte det straks at krølle og falde sammen, og ti minutter senere så hun ud som om hun lige var trådt ud af bruseren.

"Nej, ikke noget bestemt. Jeg ...kigger bare. På de nye Modeller."

"Ekspedienten nikkede. "De nyeste kom ind i sidste uge. Serie seks tusind er ret fantastisk, hvis jeg selv skal sige det. De kan alt hvad de gamle kunne, men har masser af nye features."

Jennifer nikkede. "Har du tid til at demonstrere dem?"

"Selvfølgelig har jeg det. Det er jo det jeg er her for!" Ekspedienten smilede, og ledte hende ned gennem butikken til bagvæggen. "Har du noget særligt i tankerne? Specielle interesser?"

"Jeg bor i en lejlighed, så jeg har ikke brug for Modeller med en masse havearbejde eller håndværker evner. Jeg er mere interesseret i indendørs ting. Men helt almindelige evner til at reparere ting ville selvfølgelig være meget rart."

"Selvfølgelig ville det det. Det er altid lidt overvældende, den første gang man selv skal rense den tilstoppede vask, ikke sandt?"

"Nå, måske ikke direkte overvældende...det er jo ikke fordi jeg ikke selv kan klare det. Men det ville da være rart at have nogen til at hjælpe med det."

Ekspedienten nåede bagvæggen og slog ud med hånden imod de store glasskabe der stod foran dem i en lang række. "Det her er de nye Modeller. De har naturligvis alle sammen de basale evner, såsom at køre bil, vedligeholdelse og service, men i dag kan de lave dem så de ikke bare er mere forskellige, men også med flere muligheder for tillægsprogrammer. Må jeg spørge hvad du arbejder med?"

"Jeg er turnuskandidat på Centralhospitalet. Jeg er færdiguddannet læge om et års tid."

"Aha. Så er du ikke interesseret i en Model der er alt for simpel, vil jeg tro. Ikke nogen fodbold stadion, sportsbar-type. Jeg går ud fra du ville foretrække noget der kunne stimulere dig lidt intellektuelt?"

"Det ville være rart." Jennifer rødmede. "Men..selvfølgelig ville det være dejligt hvis han...den...var lidt maskulin i det."

"Det skal den da være!" Ekspedienten blinkede med det ene øje. "Jeg forstår udmærket hvad du mener. Jeg havde selv en serie fire tusind, eller rettere, jeg har den faktisk endnu. Maskulin og dejlig, med store

hænder og lækre øjne. Desværre havde han en tendens til at miste interessen i ting han var i gang med meget hurtigt. Han var vel nærmest lidt distræt, kan man sige. Det var som at have en hundehvalp. Men – han var nu stadig lækker.”

”Hvad hed han?” spurgte Jennifer.

”Modellen hed Benjamin, men jeg kaldte ham altid Benny. Det passede af én eller anden grund til ham, spørg mig ikke hvorfor.”

Jennifer kiggede ind i det første glasskab. En mand med brunt hår med et lille overskæg stod i det, nøgen. Hans øjne var lukkede, og han så ud som om han sov. Hans krop var ganske let buttet, og hans hud en smule bleg.

”Det her er vores almindelige ”Neal” Model. Naturligvis er krops og ansigts hår og – farve helt op til dine ønsker. Det her er bare et eksempel. Han er lavet til at arbejde på kontor, eller måske som butiksekspedient. Ikke særligt avanceret, men han har masser af tilpasningsmuligheder.” Ekspedienten trak et clipboard ud under skabet, og bladrede lidt i siderne på det. ”Han kan konfigureres med fysioterapi træning, så han kan give dig fantastisk massage. Han har også et finansprogram, så han kan lave budgetter og regnskaber, eller for eksempel udfylde din selvangivelse. Han er god til computere, så han kan sørge for at din computer altid kører optimalt. Og...” Hun pegede på Modellens skridt, ”selvfølgelig er han kompatibel med Orgasmotron tilkøbsudstyret. Det er alle de nye Modeller.”

Ekspedienten rakte Jennifer clipboardet, og hun lod øjnene løbe ned over de mange muligheder.

”Modeprogrammer...Karaoke...det virker lidt underligt til en mandlig Model.”

”Varehuset har udvidet deres kundegrundlag.” Ekspedienten smilede igen. ”De går efter det homoseksuelle marked, lige så meget som det heteroseksuelle nu. Det viste sig slet ikke at være så svært som de troede.”

”Virkelig?” Jennifer var overrasket. Hun huskede hvordan Varehuset gang på gang havde udtalt at det ville være umuligt at kode Modellerne til at føle homoseksuel tiltrækning. Hun huskede at hun dengang havde tænkt hvor uretfærdigt det var, at hendes mandlige venner ikke havde samme mulighed for at finde en partner som kvinderne. På den anden side, så var de jo mænd. De var sikkert ikke så kræsne.

”Ja, virkelig. Programmørerne løste problemet her i foråret, og alle de nye Modeller kan faktisk konfigureres både til kvinder og mænd. Det er selvfølgelig et valg fra begyndelsen – hvis man skifter mening, skal den omprogrammeres.”

”Jeg har ikke nogen planer om at skifte køn, så det tror jeg ikke betyder så meget.” Jennifer rystede på hovedet. ”Men jeg tror ikke helt han er min type. Han er...jeg ved ikke rigtigt...lidt for almindelig at se på”

Ekspedienten tog et par skridt fremad til det næste glasskab. ”Det er helt okay. Varehuset prøver at opfylde alle vores kunders ønsker. Vi er jo godt klar over at der er en vis...stigma...forbundet med at have en af vore Modeller i sit hjem, så vi prøver at lave Modeller der er mindre perfekte, mindre tydeligt et produkt. For eksempel Neal, som er en type du kunne tage med hjem til dine forældre og ingen ville gætte at ikke var fuldstændigt af kød og blod. Men naturligvis er vi også klar over at der er kvinder som vil have lidt mere mandige mænd, om man så må sige.”

Jennifer rødmede. "Det er jo ikke fordi jeg ikke kan *lide* normale mænd..."

"Selvfølgelig ikke. Det var ikke sådan ment. Det er bare tydeligt for mig at du sagtens kunne finde en mand som Neal på egen hånd, hvis du ønskede det, men at du godt kunne tænke dig noget lidt mere imponerende. Kig engang på den her."

Jennifer så op på det næste glasskab. Manden i det var mørkere i huden, som en Sydeuropæer. Han havde langt sort hår, som var samlet i en hestehale, og hans brystmuskler så ud som om de var en del af en bronzeskulptur. Jennifer fnisede, da hun opdagede at denne models genitalier var væsentligt mindre end Neal-modellens.

"Det her er Antonio. Han er lidt mere eksotisk. Som du kan se er den ikke så høj, for ikke at virke intimiderende, men stadig med den lækre middelhavs charme. Hans smil er simpelthen perfekt. Se engang."

Ekspedienten trak en fjernbetjening op af lommen, og trykkede på et par knapper. Manden i glasskabet åbnede øjnene og smilede et varmt smil som vise hans perfekte hvide tænder.

"Han ser virkeligt sød ud. Er der mulighed for at udskifte...øøhm...vedhænget?" spurgte Jennifer.

"Desværre ikke. Den er kun som du ser den her. Antonio er baseret på en virkelig person, og designeren insisterede på at den så præcis sådan ud."

"Hvem er den baseret på?"

"En eller anden skuespiller fra det 20. århundrede."

"Jeg synes ærligt talt han ligner en tjener" sagde Jennifer.

"Hvordan kunne du vide det?" Ekspedienten kiggede på clipboardet under skabet. "Han er faktisk designet netop til at være tjener, og andre service funktioner."

"Det var bare et gæt. Hvad med en Model der kunne være...en læge, eller en advokat?"

Ekspedienten lo. "Tager du gas på mig? Tror du vi har den slags mænd her? Desuden, mænd kunne jo ikke udføre den slags jobs, det er de slet ikke intelligente nok til. Vi kan gøre meget her, men vi kan ikke lave mirakler."

"Okay, men hvad så med en der kan forstå medicin, i det mindste teoretisk? En jeg kunne tale med om mit arbejde, når jeg kommer hjem og som kunne forstå hvad jeg mente?"

Ekspedienten kløede sig i håret mens hun tænkte sig om. "Hmm...måske Joshua. Ham tror jeg du vil kunne lide. Eller...nej, nu ved jeg det. Marty! Kom, lad os kigge lidt på ham."

Hun trykkede på en knap på fjernbetjeningen og Antonio lukkede sine øjne igen. Jennifer blev altid lidt forurologet over den måde Modellerne reagerede på den slags kontrol på. Dem hun havde set til fester eller hos venner – dem, hun kunne se havde været Modeller, og ikke rigtige mennesker – havde altid været ret livagtige. De bevægede sig og talte så normalt, at du glemte de ikke var kød og blod. En af de eneste måder

at være sikker var at bruge en af kodesætningerne som åbnede Modellen for omprogrammering i opførsel og tale. Jennifer huskede en fest hos hendes veninde Cathy, hvor de havde drillet hende ved at omprogrammere hendes "Arthur" Model til at kalde hende "lille sukkerskat" i stedet for hendes navn. Det havde været en god spøg, mest fordi Cathy ikke kunne rette talefejlen uden at indrømme til alle gæsterne at Arthur var en Model.

Jennifer fulgte ekspedienten til et skab for enden af rækken. Det så næsten ud til at være gemt af vejen, men var tydeligvis aktivt.

"Det her er Martin, eller Marty, som vi kalder ham." Ekspedienten slog ud med hånden imod Modellen i skabet. Jennifer så op på ham, og følte det kildre ned af ryggen. I skabet stod den flotteste mand hun nogensinde havde set. Han havde tykt, velplejet sort hår, lange muskuløse arme og hans brystkasse var glat og lige så flad som hans mave. Hans øjne var lukkede, som de andre Modeller, men hun havde en følelse af at øjnene under de lukkede låg ville være brune. Dybt mørkebrune, som man kunne stirre ind i i timevis.

"Marty er en Model for de exceptionelt kræsne kunder...kræsne på en god måde, naturligvis." Ekspedienten rakte Jennifer clipboardet. "Ikke alene er han én af de flotteste Modeller jeg har set, men har også en dejlig stemme og han kan programmeres med den mest avancerede viden deres hjerner kan klare, Fra vin og Fransk kogekunst til renæssance kunst og filosofi. Det lyder som om han er lige præcis det du kigger efter.. Jeg er ret sikker på, at med en smule modifikationer kunne vi godt få ham til at forstå de fleste historier fra hospitalet."

"Det ville være...helt fantastisk. Hvor er han flot!" Jennifer kunne dårligt tage øjnene fra skabet.

"Ja, synes du ikke? Og, som du kan se, ikke ligefrem lille i...vedhængen." Ekspedienten blinkede til hende. "Jeg har ikke selv prøvet ham, men jeg læste nogle anmeldelser fra pigerne i testafdelingen på fabrikken og de er *meget* positive. Det bedste er hvor livagtig han er."

"Kan du tænke for ham? Kan jeg tale med ham?"

"Jeg kan tænke for ham, men jeg ved faktisk ikke hvor meget software demo modellen her har installeret. Lad os prøve ad."

Ekspedienten trykkede på et par knapper på fjernbetjeningen, og Marty åbnede øjnene. Jennifer smilede da hun så hun havde haft ret – de *var* brune.

"Hej Marty" sagde ekspedienten og kiggede op på ham. "Du har besøgt."

Marty lænede sig fremad i skabet. Han virkede helt afslappet, selvom han stod nøgen i et skab midt i en forretning.

"Goddag". Marty's stemme var dyb og behagelig. "Dejlig at møde dig."

"Hej...jeg mener goddag...jeg hedder Jennifer." Hun rømmede sig. "Kunne du...fortælle mig hvad du synes om mig, Marty?"

Marty's øjne løb op og ned over hende. "Du er én af de smukkeste kvinder jeg længe har set, hvis du ikke har noget imod jeg siger det."

"Slet ikke." Jennifer rystede på hovedet så hendes hår fløj frem og tilbage, "det er helt i orden. Hvordan ville du have det med at møde mine forældre?"

"Det ville jeg da have det fint med. Jeg er sikker på de er et par vældigt søde mennesker."

"Hvad arbejder du med, Marty?"

"Jeg..." han tøvede. "Jeg er mellem jobs lige for tiden."

"God redning!" Jennifer lo, og så på ekspedienten. "Hvad er han designet til at arbejde som?"

"Det meste, faktisk, indenfor rimelighedens grænser. Normalt ser vi ham som en sælger af én eller anden slags, men jeg har også hørt om Modeller på forskellige reklamebureauer. Han er faktisk slet ikke nogen dårlig idemand, når først programmeringen er fuldt installeret." Ekspedienten pegede på Marty's ben. "Og så har jeg faktisk hørt om en af dem der laver modelarbejde for ben. Du ved, for nylonstrømper og den slags."

"Imponerende!" sagde Jennifer. "Tak, Marty!"

"Velbekomme." Marty smilede en sidste gang, og lukkede så øjnene igen da ekspedienten slukkede ham.

"Nå...hvad siger du så?" spurgte hun.

"Jeg er meget fristet. Jeg tror faktisk jeg tager ham. Tager i kreditkort?"

"Ja, alle slags. Før vi færdiggør salget, så er der lige et par småting vi skal afgøre, så du får lige den Model du vil have. Lad os smutte over til mit skrivebord, og så kan vi ordne det. Kunne du tænke dig en kop kaffe?"

"Ja tak. Fløde og 2 skefulde sukker."

Jennifer gik over til skrivebordet ved indgangen, mens ekspedienten hentede to kopper kaffe i en maskine i et lille køkken aflukke. Hun rakte Jennifer den ene kop og beholdt den anden.

"Lad os så se på det" sagde hun da hun satte sig bag skrivebordet. Hun trak et par formularer frem, og skruede toppen af en fyldepen.

"Så...en Martin, Model seks tusind. Hvordan kunne du tænke dig ham rent fysisk?"

"Præcis som han stod dernede." Jennifer rødmede. "Han var perfekt."

"Ja, hvorfor ændre ved perfektion? Så det vil sige sort hår, brune øjne, ingen briller. Så kan vi snakke om tilkøbs pakkerne. Hvad kunne du tænke dig her fra listen?"

Jennifer læste de mange muligheder. "Jeg kunne godt tænke mig litteratur pakken, og det finansprogram som du talte om før. Foruden det med at kunne forstå medicin."

"Ja, den skal jeg nok kigge på. Det kommer nok til at gå igennem fabrikken. Hvis det nu ikke kan lade sig gøre, er du så stadig interesseret i at købe Modellen?"

"Ja, det er jeg. Det ville bare være rart at have det."

"Selvfølgelig ville det det. Nå, hvordan skal han tro i to mødtes?"

"Måske en blind date?"

"Det er så almindeligt. Har du nogen hobby?"

"Ja, jeg rider. Jeg elsker at ride i skoven i weekenden."

"Jamen, hvad så med at vi gør Marty her til en amatør polo spiller? Måske mødte du ham ved stalden? Det er en ret sportstrænet Model, så et polo program for begyndere ville ikke være svært at lægge ind."

"Det lyder godt. Så kunne vi også tage ud og ride sammen."

"Jeg sørger for at han er en god rytter. Var du interesseret i at han skal kunne lave ting? Sætte billeder op, sætte en ny terrasse op...den slags?"

"Ærligt talt tror jeg ikke det bliver nødvendigt. Jeg klarer den sags selv. Bare den helt almindelige handyman pakke."

Ekspedienten satte et kryds på papiret.

"Sådan. Og ved du hvad? Jeg giver dig orgsasmotronen med i købet gratis. Lad os kalde det en ekstra bonus."

"Tak" sagde Jennifer. Hun regnede ikke med at få brug for den, men følte sig genert over at afslå hvad der åbenbart var et populært tilkøb.

"Jeg tror, at det var det!" Ekspedienten drak en slurk af sin kaffe, og Jennifer gjorde det samme. "Jeg sender ordren af sted til fabrikken i dag, og han bliver leveret til dig indenfor en uge. Eller vil du hellere hente ham her i butikken?"

"Det ville faktisk være dejligt. Jeg har ikke rigtigt lyst til at han skal sendes til min lejlighed. Mine naboer er ret nysgerrige, og ville nok undre sig over den store kasse."

"Ja, de blander sig i alting, ikke sandt?" Ekspedienten lo igen. "Jamen så sørger jeg får han venter på dig her, normalt klædt på, og så kan du tage ham med hjem. Når du får ham er han i en slags stand by tilstand – han skal aktiveres med nogle kodesætninger som du får med hjem. Når du læser dem højt for ham vågner han op og vil straks være din hengivne kæreste. Han vil huske hvordan i mødtes, og alt det vi lige aftalte han skal vide. Hvis du har en kalender med aftaler og den slags så lad ham lige læse den igennem før aktiveringen, så lægger han det i sin basis hukommelse. Hvis du vælger en årssdag for jer, så skriv den ind i kalenderen, så glemmer han den aldrig."

Jennifer nikkede. Hun følte sig mere spændt end hun havde været i lang tid.

"Jeg ville ønske jeg bare kunne tage ham med hjem nu."

"Ja, det ville jo være nemt. Men du skal have din egen Model, sådan er det nu engang." Ekspedienten rejste sig. "Hvis du lige giver mig dit credit card, så kører jeg det igennem mens du drikker din kaffe færdig."

Jennifer fandt sin pung frem og rakte hende sit kort. Ekspedienten gik over til kassen med det. Jennifer tog en slurk kaffe til og så ned mod Martys glasskab ved bagvæggen.

"Marty..." hviskede hun, og rødmede. Det var, naturligvis, ikke ualmindeligt for kvinder at udvikle følelser for deres Modeller. Når du boede sammen med en maskine der opførte sig som, lød som og selv troede den var et menneske, var det svært ikke at føle noget for den. Deri lå også risikoen, for Modellerne havde en vigtig defekt som et menneske ikke havde:

De kunne gå i stykker.

For flere år siden havde Jennifers mor haft en Model. Det var én af de tidligere serier, og havde set væsentligt mindre menneskelig ud end de nye serier. Faktisk havde Jennifer altid syntes den lignede en fuldvoksen Playmobil mand. Hendes mor havde været stærkt knyttet til Kevin, som han havde heddet, og havde taget ham med overalt. Det var før det blev et tegn på dårlig smag, at man kunne se at ens kæreste var en Model. En morgen havde Kevin stået og lavet morgenmad, da han pludselig var brudt sammen. Han stod bare i køkkenet, med armene ned langs siden, hovedet hængende nede på brystet og uden at tale eller røre sig - og med spejlægget forvandlet til kul på stegepanden foran ham. Hendes mor havde været helt hysterisk, da Varehusets reparatør endelig var dukket op og havde meddelt at Kevin ikke kunne laves. Han var syv år gammel, og garantien dækkede ikke længere. Det havde været et hårdt slag for hendes mor, som hun aldrig rigtigt var kommet sig over.

"Sådan bliver jeg ikke" hviskede Jennifer for sig selv. "Jeg vil bare kunne lide ham, og bruge ham og have ham. Det er det hele. Jeg bliver ikke forelsket."

Ekspedienten vendte tilbage med hendes kort, og en kontrakt til underskrift. Jennifer underskrev på den stiplede linje, og lavede et lille hjerte over l'et som hun altid gjorde før hun rakte kontrakten tilbage.

"Jeg er glad for du fandt en du kunne lide" sagde ekspedienten og lagde hendes hånd på Jennifers skulder. "Det er godt at vi nu kan finde en mand der passer til os, synes du ikke?"

"Jo. Det er godt" sagde Jennifer. "Vi ses om en uge."

Hun tømte sin kaffekop, og trykkede ekspedienten kort i hånden, før hun gik ud i solskinnet.

Postadresse:

Claus Holm, Saksen D 3, 2 sal dør 3, 2600 Tåstrup (dette vil dog skifte snart, så jeg skal nok sende en ny adresse når/hvis jeg har den). Email mrwriter1701@gmail.com – mobil 40185701

Beskrivelse:

Claus Holm er født i Lyngby, og har skrevet noveller siden han var gammel nok til at finde på dem. De første blev indtalt på bånd, senere nedskrevet på skrivemaskine og computer. Han har udgivet lyrik i Danmarks Radio, og fiktion i "Tidens Mand". De fleste af hans historier kommer fra hans egne drømme og mareridt. Han planlægger at udgive sin først novellesamling på eget forlag.